

вуз. сб. науч. тр. – Омск, 1990. – С. 3–11.

8. *Миронюк Т. В.* Правові та організаційні засади оперативно-розшукової профілактики : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Т. В. Миронюк. – 2011.

9. *Василинчук В. І.* Оперативно-розшукова профілактика злочинів у бюджетній сфері : монографія / Василинчук В.І. – К., 2013.

Купранец І. М. Оперативно-розсыскная профилактика преступлений в сфере экономики: понятие и сущность. Рассмотрены проблемы оперативно-розсыскной профилактики как одной из форм в теории оперативно-розсыскной деятельности.

Ключевые слова: *оперативно-розсыскная профилактика, преступление, экономика.*

Kupranets' I. M. Operational-search prevention of economic crimes: concept and essence. In this article the author opens up the problem of operational-search prevention as one of forms in the theory of operational-search activity.

Operational-search prevention of crimes has been defined as such scientific category that captures the essential features of a particular field of social relations. The author has determined that the operational-search prevention is being considered in many perspectives: as a form, operational control, operational-preventive or undercover surveillance tasks element of operational activities, the direction of operational units and so on.

Operational-search prevention of crimes in the economic area is the set of rules of law made by operational officers combined of set of open and covert search operations that cover a complete system for monitoring the operational situation in order to prevent conditions conducive to their perpetration and detection individuals who can be expected to commit crimes and making preventive influence on them to prevent them committing crimes or those conceived, prepared, and the suspension of that started.

Keywords: *operational-search prevention, crime, economy.*

Надійшла до редакції 25.06.2015

Матвієнко В. П.

здобувач

(Національна академія внутрішніх справ)

УДК 343.98

УДОСКОНАЛЕННЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВИХ ЗАХОДІВ ТА НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Обґрунтовано деякі шляхи вдосконалення оперативно-розшукових заходів та негласних слідчих розшукових дій у боротьбі зі злочинністю.

Ключові слова: *оперативно-розшукові заходи, негласні слідчі (розшукові) дії, оперативні підрозділи.*

Постановка проблеми. Одним із послідовних кроків законодавця у реформуванні системи кримінальної юстиції України стало розроблення та прийняття нового Кримінального процесуального кодексу України, який визначає порядок кримінального провадження на території держави. Зазначе-

ний документ є принципово відмінним від попереднього кримінально-процесуального закону, оскільки містить багато нових і незвичних для українського права положень. Зокрема, главою 21 вказаного законодавчого акта закріплено систему негласних слідчих (розшукових) дій, що фактично забезпечує злиття двох, донедавна окремих, видів державно-владної діяльності: оперативно-розшукової та кримінально-процесуальної.

Режим негласності виступає тим чинником, який істотно впливає на визначення видів негласних слідчих (розшукових) дій, отримання відповідних дозволів на їх застосування, встановлення порядку проведення, основних виконавців, кола учасників, обрання способу фіксування ходу й результатів їх проведення. Особливі процесуальні вимоги впливають і на розроблення специфічних тактичних прийомів й тактико-криміналістичних рекомендацій з проведення негласних слідчих (розшукових) дій, оскільки таких прецедентів у вітчизняному кримінальному процесуальному законодавстві ще не було.

Аналіз зарубіжного законодавства свідчить про те, що в Україні був урахований найбільш прогресивний світовий досвід використання у досудовому розслідуванні негласних форм і методів здобуття інформації про підготовлюваний або вчинений злочин, що викликає додатковий науковий інтерес до дослідження цього питання [1, с. 23].

Отже, виникає необхідність проаналізувати негласні слідчі (розшукові) дії та оперативно-розшукові заходи з позиції практики їх застосування і запропонувати деякі шляхи їх вдосконалення.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Теоретичним підґрунтям розроблення сучасних методик організаційно-тактичних засад проведення негласних слідчих (розшукових) дій та оперативно-розшукових заходів є наукові праці вітчизняних і зарубіжних учених у галузі криміналістики, кримінального процесу й теорії оперативно-розшукової діяльності, зокрема: С. В. Албула, Р. С. Белкіна, О. А. Білічак, В. І. Василичука, О. І. Данченко, О. М. Джужи, В. О. Глушкова, М. Л. Грібова, С. М. Гусарова, Д. Й. Никифорчука, В. С. Овчинського, Ю. Ю. Орлова, Д. Б. Сергєєвої, Є. Д. Скуліша, М. П. Стрельбицького, М. А. Погорецького, В. В. Топчія, О. Ю. Татарова, Л. Д. Удалової, В. І. Фаринника, С. С. Чернявського, М. Є. Шумила, О. М. Юрченка та ін. У працях зазначених науковців увага приділялася загальнотеоретичним питанням застосування негласних слідчих (розшукових) дій, оперативно-розшуковим силам, засобам, заходам і методам з метою виявлення та розкриття злочинів.

Водночас за межами вказаних та інших досліджень залишилися проблеми концептуального підходу до організаційно-тактичних засад проведення негласних слідчих (розшукових) дій та оперативно-розшукових заходів.

Відсутність поглибленого комплексного підходу до дослідження проблем організаційно-тактичних засад проведення негласних слідчих (розшукових) дій та оперативно-розшукових заходів зумовила актуальність і вибір автором теми даної статті.

Метою цієї статті є розгляд проблемних положень нормативно-правих актів та відомчих інструкцій, що регламентують проведення оперативно-розшукових заходів та негласних слідчих (розшукових) дій, та запропонування деяких шляхів їх удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Новий КПК змінив ситуацію докорінно. Ті дії, які раніше називалися оперативно-розшуковими, нині називаються негласними слідчими (розшуковими), однак і Закон України „Про оперативно-розшукову діяльність” не позбавив оперативні підрозділи права на проведення оперативно-розшукових заходів.

Згідно зі ст. 2 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», «Оперативно-розшукова діяльність – це система гласних і негласних пошукових, розвідувальних та контррозвідувальних заходів, що здійснюються із застосуванням оперативних та оперативно-технічних засобів» [2]. У ст. 246 КПК України негласні слідчі (розшукові) дії – це різновид слідчих (розшукових) дій, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню, за винятком випадків, передбачених КПК України [3].

Водночас, якщо проаналізувати негласні слідчі (розшукові) дії, передбачені ст. ст. 260–264, 267–275 КПК України [3], а також оперативно-розшукові заходи, які передбачені частиною першою статті 8 Закону України „Про оперативно-розшукову діяльність”, пунктами 2, 7–12, 14, 17 [2], то тут можна погодитися з думкою М. О. Шиліна, який зазначає, що вказані дії і заходи є тотожними, хоча й мають різну назву [4].

Аналіз стану оперативно-розшукової діяльності свідчить про наявність низки проблемних питань, які негативно впливають на її ефективність і потребують врегулювання на законодавчому рівні.

З набранням чинності новим Кримінальним процесуальним кодексом України було внесено зміни до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність».

Однак чіткого переліку видів оперативно-розшукових заходів, які можуть проводитися за ініціативою оперативного підрозділу під час проведення оперативно-розшукової діяльності, не визначено.

Стаття 8 зазначеного вище Закону України містить лише відсылні норми на положення КПК України щодо порядку проведення оперативно-розшукових заходів.

По-перше, об'єктом оперативно-розшукової діяльності є особа, стосовно якої заведено ОРС, тобто яка підозрюється у вчиненні протиправного діяння. Об'єктом негласних слідчих (розшукових) дій може бути будь-яка особа. Уже одне це викликає плутанину в рішеннях оперативних працівників.

По-друге, у кримінальному провадженні прокурор є процесуальним керівником і приймає всі необхідні рішення, у тому числі і щодо контролю за вчиненням злочину (ст. 271 КПК України).

Конституцією України (стаття 121), Законом України «Про прокуратуру», Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність» прокурор уповноважений на здійснення нагляду за оперативно-розшуковою діяльністю

і не наділений правом приймати рішення про проведення конкретних оперативно-розшукових заходів. У передбачених законом випадках він погоджує рішення, прийняті керівниками оперативних підрозділів. Інші дії і рішення прокурора можуть розцінюватися як втручання прокурора в оперативно-розшукову діяльність.

По-третє, нова редакція статті 8 позбавила оперативні підрозділи можливості відшукувати поштово-телеграфну кореспонденцію, на яку необхідно було накладати арешт, а також вилучати чи іншим способом використовувати в інтересах оперативно-розшукової діяльності.

Така кореспонденція могла відшукуватися за почерком, за виглядом упаковки, місцем відправки чи одержання тощо.

Надано право лише накладати арешт.

У статті 262 КПК зазначено, що контроль і затримання кореспонденції покладається на установу зв'язку, але така установа (термін) не передбачена Законом України «Про поштовий зв'язок».

Крім того, більше 30 підприємств, які мають ліцензію на надання послуг поштового зв'язку, в тому числі фінансові відправлення, не мають допуску до державної таємниці, і такий допуск не передбачений ліцензіями.

По-четверте. На сьогодні під час здійснення оперативно-розшукової діяльності оперативний підрозділ обмежено у праві звертатися до слідчого судді з клопотанням про проведення оперативно-розшукових заходів, що інколи призводить до несвоєчасного виявлення та припинення злочинів.

Переважає більшість оперативно-розшукових заходів, визначених частиною першою статті 8 Закону України „Про оперативно-розшукову діяльність” [2], прирівнюється до негласних слідчих (розшукових) дій, визначених статтями 260–264, 267–271 КПК України [3], дозвіл на проведення яких надається судом на підставі клопотання слідчого або прокурора та за наявності кримінального провадження.

Вказане обмежує оперативний підрозділ у праві самостійно звертатися з клопотанням до слідчого судді щодо проведення оперативно-розшукових заходів у рамках оперативно-розшукової справи, а також відмови суду надавати зазначений дозвіл.

У свою чергу, відповідно до частини другої статті 7 Закону України „Про оперативно-розшукову діяльність”, оперативний підрозділ, який здійснює оперативно-розшукову діяльність, у разі виявлення ознак злочину зобов'язаний невідкладно направити зібрані матеріали, в яких зафіксовано фактичні дані про протиправні діяння окремих осіб та груп, до відповідного органу досудового розслідування для початку та здійснення досудового розслідування в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України.

Однак фіксація протиправних діянь та подальший збір фактичних даних без проведення оперативно-розшукових заходів, дозвіл на проведення яких надається судом, є неможливим.

Тому необхідно чітко розмежувати оперативно розшукові заходи з не-

гласними слідчими (розшуковими) діями, передбаченими в пунктах 7–12 статті 8 Закону України „Про оперативно-розшукову діяльність”.

Крім того, доцільно в Законі закріпити виключний перелік оперативно-розшукових заходів та порядок їх проведення за ініціативою оперативного підрозділу, а не відсилання на порядок проведення негласних слідчих (розшукових) дій, які здійснюються винятково у кримінальному провадженні.

Згідно з підпунктом „а” пункту 2 статті 12 Закону України „Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю”, при здійсненні заходів боротьби з організованою злочинністю спеціальним підрозділам по боротьбі з організованою злочинністю органів внутрішніх справ надаються повноваження заводити оперативно-розшукові справи.

Постанова про заведення справи затверджується начальником спеціального підрозділу.

У кожному випадку наявності підстав для проведення оперативно-розшукової діяльності заводиться оперативно-розшукова справа. Відповідно до частини першої статті 9 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», постанова про заведення такої справи підлягає затвердженню начальником органу внутрішніх справ (Міністр, начальник ГУМВС, УМВС), підрозділу внутрішньої безпеки МВС або його уповноваженим заступником.

У той же час, після приведення структури МВС у відповідність до Закону України «Про центральні органи виконавчої влади», усупереч статті 9 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», скорочено посаду першого заступника Міністра внутрішніх справ – начальника ГУБОЗ та, відповідно, посади перших заступників начальників ГУМВС, УМВС – начальників УБОЗ, а тому позбавлено права затверджувати постанови про заведення оперативно-розшукових справ.

Під час внесення змін до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» з тексту статті 9-1 виключено норму про те, що оперативно-розшукова справа ведеться до набрання вироком законної сили, тому виникають протиріччя з положеннями статті 9-2 (п. 2) про закриття ОРС у зв’язку із набранням вироком законної сили.

Отже, структура і зміст деяких положень статті 8 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» [2] не відповідають завданням та специфіці оперативно-розшукової діяльності, об’єкту цієї діяльності, що відрізняє оперативно-розшукову діяльність від аналогічного виду негласних слідчих (розшукових) дій і згубно впливає на діяльність підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність.

Суперечливим є не тільки зазначене, а й той факт, що у самому Законі України „Про оперативно-розшукову діяльність” взагалі відсутні поняття оперативно-розшукових заходів, їх класифікація. Натомість визначено порядок їх проведення, відносячи до них негласні слідчі (розшукові) дії, передбачені в КПК України.

При цьому порядок проведення переважної більшості оперативно-розшукових заходів здійснюється відповідно до вимог Кримінального проце-

суального кодексу України (частина перша статті 8 Закону України „Про оперативно-розшукову діяльність” пункти 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 17), тобто за участі працівників слідчого підрозділу, а за його відсутності – на підставі відповідного доручення слідчого.

Вказане суперечить вимогам частини 2 статті 7 Закону України „Про оперативно-розшукову діяльність” [2], оскільки орган досудового розслідування може отримати зібрані матеріали, які містять ознаки злочину, виявлені оперативним підрозділом, який здійснює оперативно-розшукову діяльність, в яких зафіксовано фактичні дані про протиправні діяння осіб і груп для початку кримінального провадження та подальшого здійснення досудового розслідування.

Наприклад, новий Кримінальний процесуальний кодекс України значно розширив повноваження слідчих у можливостях виявлення та припинення корупційних злочинів, надавши право проводити негласні слідчі (розшукові) дії. А в частині викриття фактів неправомірної вигоди саме слідчі наділені виключними повноваженнями щодо проведення слідчих дій, які дають змогу отримати докази вчинення цього злочину [5].

Так, згідно зі змінами до Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», що набули чинності разом з новим КПК, серед оперативно-розшукових заходів, які мають право проводити оперативні підрозділи, відсутні спеціальний слідчий експеримент та імітування обстановки злочину.

На сьогодні поки що відсутній належний порядок і тактика проведення цих негласних слідчих дій. Проте очевидно, що спеціальний слідчий експеримент – це новий вид негласної слідчої (розшукової) дії, при якій штучно створюється характерна для повсякденної діяльності (максимально наближена до реальності) особи ситуація або обставини, що надають можливість виявити злочинний умисел і зафіксувати дії особи в цих обставинах. Зміст спеціального слідчого експерименту полягає у тому, що уповноважена особа, яка його здійснює, вносить необхідні і достатні зміни в обстановку, у якій діє підозрюваний. Така особа, сприймаючи ці зміни обстановки як необхідні йому для досягнення мети, реагує на них відповідно до своїх задумів і планів.

Найбільш характерним цей захід є під час фіксації факту неправомірної вигоди.

Те, що стосується імітування обстановки злочину, є різновидом контролю за вчиненням злочину, що полягає у сукупності підпорядкованих єдиному плану заходів, що відбуваються з використанням спеціальних засобів, які відтворюють ситуацію вчинення злочину, з метою створення відповідних умов для спонукання особи, яка готує вчинення злочину, до поведінки, що охоплюється її умислом і одночасно дозволяє запобігти, попередити чи розслідувати дані злочини [6, с. 684–695].

У переліку оперативно-розшукових заходів, які мають право застосовувати оперативні підрозділи згідно з новою редакцією Закону, відсутні повноваження проведення спеціального слідчого експерименту або імітування обстановки злочину. Проводити такі дії має право лише слідчий.

Як показує практика, після набрання чинності новим КПК та Законом України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України" від 13 квітня 2012 року № 4652-VI, між Законом України "Про оперативно-розшукову діяльність" та КПК виникли певні колізії.

У першу чергу це стосується порядку проведення негласних слідчих (розшукових) дій, які новим КПК дозволяється здійснювати безпосередньо слідчим (до набрання чинності КПК ця функція була покладена виключно на оперативно-розшукові підрозділи). При цьому чіткого розподілу повноважень між слідчим та працівниками підрозділів, уповноважених на здійснення оперативно-розшукової діяльності, чинним законодавством наразі не передбачено.

Окрім того, існують деякі розбіжності між самими відомчими наказами, інструкція, а також Законом України "Про оперативно-розшукову діяльність" та КПК України у питаннях проведення оперативно-розшукових заходів та негласних слідчих (розшукових) дій.

Так, положення Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень, затвердженої наказом МВС України 14.08.2012 № 700, не відповідають нормам КПК України, Закону України "Про оперативно-розшукову діяльність", Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні", затвердженій керівниками правоохоронних органів держави 16.11.2012 р.

Зокрема, у наказі № 700 передбачені повноваження слідчого, які відсутні у Кримінальному процесуальному кодексі України (ст. 40) та у Законі України "Про оперативно-розшукову діяльність" стосовно вивчення ОРС та надання рекомендацій щодо фіксації додаткових фактичних даних про протиправні діяння окремих осіб та груп, які засвідчують наявність в їх діях ознак злочину (п. 3.2), а також закріплення слідчого за ОРС для забезпечення методичного супроводження її реалізації та надання практичної допомоги оперативному підрозділу (п. 3.1).

Не передбачено зазначеними законодавчими актами ознайомлення з матеріалами ОРС начальника слідчого підрозділу та слідчого у період розшуку особи, яка переховується від органів розслідування (п. 8.4).

Також не передбачено зазначеними нормами розгляд матеріалів ОРС для визначення повноти зібраних матеріалів та наявності підстав для реєстрації в ЄРДР на оперативних нарадах за участю начальників оперативного, слідчого підрозділів та працівників, які брали участь у їх підготовці (п. 3.3) [7].

Не відповідають Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, затвердженої керівниками всіх правоохоронних органів України [8], положення наказу № 700 в частині надання доручень про проведення негласних слідчих (розшукових) дій (п. 2.7.4). Пунктом 2.7.4 передбачено на-

дання доручень слідчим працівникам оперативного підрозділу, а зазначеною Інструкцією – керівнику органу (розділ 3). Цю невідповідність можна пояснити тим, що наказ № 700 видано у серпні 2012 року, а Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій затверджена у листопаді 2012 року.

Висновок. Підсумовуючи викладене, слід зазначити про необхідність вдосконалення законодавства та відомчих нормативно-правових актів, які визначають порядок проведення оперативно-розшукових заходів і негласних слідчих (розшукових) дій, зокрема: а) потребує нового визначення поняття «оперативно-розшукова діяльність», яке повинно більш чітко розкривати форми її реалізації, а також за змістом включати не тільки проведення оперативно-розшукових заходів, але й негласних слідчих (розшукових) дій, і роботу з негласним апаратом; б) оперативно-розшукову діяльність доцільно розділити на кілька стадій: пошук первинної оперативно-розшукової інформації; її перевірка; провадження в оперативно-розшукових справах; проведення негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні.

На законодавчому рівні усунути існуючу правову колізію, через яку сьогодні неможливо чітко розмежувати права оперативних підрозділів та оперативно-розшукові заходи і негласні слідчі (розшукові) дії, які вони можуть застосовувати. Для цього необхідно: а) дати визначення поняття оперативно-розшукових заходів; б) закріпити виключний перелік оперативно-розшукових заходів, провести їх класифікацію на ті, що можуть застосовуватися до і після заведення оперативно-розшукових справ; що здійснюються за ініціативою оперативного працівника і не потребують дозволу слідчого судді, прокурора, керівника органу чи оперативного підрозділу, а не відсилення на порядок проведення негласних слідчих (розшукових) дій, які здійснюються виключно у кримінальному провадженні; потребують дозволу керівника органу внутрішніх справ, оперативного підрозділу; потребують дозволу слідчого судді або рішення прокурора; в) законодавчо закріпити право оперативних підрозділів самостійно звертатися до суду із клопотанням про проведення оперативно-розшукових заходів у межах оперативно-розшукових справ.

Бібліографічні посилання

1. Особливості проведення негласних слідчих (розшукових) дій : метод. рекомендації / Чернявський С.С., Татаров О.Ю., Никифорчук Д.Й. та ін. – К., 2014.
2. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18.02.1992 № 2135-XII // *Голос України*. – 1992. – № 56.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 року // *Голос України*. – 2012. – № 90–91.
4. Шилін М.О. Оперативно-розшукова діяльність та негласні слідчі дії: проблеми правового регулювання у світлі нового кримінального процесуального кодексу України / М.О. Шилін // *Вісник Нац. акад. прокуратури України*. – 2013. – №1. – С. 59–64.
5. Організаційно-правові засади протидії корупції за новим законодавством : зб. матер. науково-практ. семінару (26 лютого 2010 р.). – К., 2010.
6. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар : у 2 т. Т.1 / О.М. Бандурка, Є.М. Блажівський, Є.П. Бурдоль та ін.; за заг ред. В.Я. Тація, В.П.

Пшонки, А.В. Портнова. – Х., 2012. – С. 684–685.

7. Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень, затверджена наказом МВС України від 14 серпня 2012 р. № 700. – Режим доступу : <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/index>.

8. Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, затверджена наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України 16.11.2012 року № 114/1042/516/1199/936/1687/5/. – Режим доступу: <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/index>.

Матвиенко В. П. Усовершенствование оперативно-розыскных мероприятий и негласных следственных (розыскных) действий. Обоснованы некоторые пути совершенствования оперативно-розыскных мероприятий и негласных следственных (розыскных) действий в борьбе с преступностью.

Ключевые слова: оперативно-розыскные мероприятия, негласные следственные (розыскные) действия, оперативные подразделения.

Matviyenko V. P. Improvement of operational search measures and covert investigation (search) operations. The author has justified some ways of improvement of operational search activities and covert investigation (search) action in the crime fighting.

There is the need of a new definition of "operational-search activity", which should more clearly disclose the forms of its implementation, and content include not only carrying out search operations, but also covert investigative (detective) action, and work with secret staff. Operational activities should be divided into several stages: the initial search of operational information; its verifying; the proceedings in the operational-search cases; conducting covert investigative (detective) action in criminal proceedings.

On the legislative level it is necessary to remove the existing legal conflict through which today can not clearly delineate the rights of operating units and operational-search activities and covert investigative (detective) actions that they can use. To do this it is necessary: a) a definition of operational search activities; b) secure exclusive list of search operations, to make their classification into those that can be used before and after the startinf of operational-search cases; carried out on the initiative of surgical officer and do not need the permission of the investigating judge, prosecutor, shief of agency or operational unit, not a reference to the procedure of covert investigative (detective) actions undertaken solely in criminal proceedings; require the authorization of the head of the Interior, the operational unit; require the authorization of the investigating judge or the prosecutor's decision; c) the right to legislate independently operating units to go to court with a request to conduct search operations within the operational-search cases.

Keywords: operational-search measures, covert investigating (search) actions, operational units.

Надійшла до редакції 26.06.2015